

Використані джерела:

1. Юридичний словник / За ред. Б.М.Бабія, Ф.Г. Бурчака, В.М. Корецького, В.В. Цветкова. – Видання друге, перероблене і доповнене. – Київ, Головна редакція української радянської енциклопедії. – 1983 р. – 872 с. – 519 с.
2. Белкин Р.С. Курс криминалистики / Р. С. Белкин. – М.: Юристъ, 1997. – 408 с.
3. Громов В.І. Слідча практика у прикладах / В.І. Громов. – М., 1937; 2-ге вид. – 1948. – 94 с.
4. Кримінально-процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За заг. ред. В.Т. Маляренка, В.Г. Гончаренка – Вид. третє, перероблене і доповнене. – К.: «Юрисконсульт», КНТ. – 2006. – 890 с.

Рецензент: к.ю.н., професор Литвин О.П.

УДК 343.34

Литвин О.П.,
професор, декан юридичного факультету
Академії муципального управління

**ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ І КЛАСИФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ
ПРОТИ ЕКОЛОГІЧНОЇ Й ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ ТА БЕЗПЕКИ
ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ**

У статті досліджуються проблеми кваліфікації і класифікації злочинів проти екологічної й громадської безпеки та безпеки здоров'я населення. Даються поняття кваліфікованих і класифікованих злочинів.

В статье исследуются проблемы квалификации и классификации преступлений против экологической общественной безопасности а также безопасности здоровья населения. Даются понятия квалифицированных и классифицированных преступлений

In the article the problems of qualification and classification of crimes are probed against ecological and public safety and safety of health of population. The concepts of skilled and classified crimes are given.

Постановка проблеми. Дослідити проблеми кваліфікації і класифікації злочинів проти екологічної й громадської безпеки та безпеки здоров'я населення. Визначити умови виникнення кримінально-правової неузгодженості у визначенні кваліфікованих і класифікованих злочинів у теорії кримінального права тощо.

Ступінь наукової розробки теми. Дослідженнями проблем кваліфікації і класифікації злочинів безпосередньо займались М.І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.Н. Кудрявцев, Б.А. Куринов, М.Й. Коржанський, О.П. Литвин, С.А. Тарарухин, А.С. Шляпочников та інші.

Метою статті є дослідження: теоретичних положень щодо існуючої проблеми кваліфікації і класифікації злочинів проти екологічної й

громадської безпеки та безпеки здоров'я населення; умов виникнення кримінально-правової неузгодженості у визначені кваліфікованих і класифікованих злочинів у теорії кримінального права.

Виклад основного матеріалу. Вирішуючи питання про кримінальну відповідальність за конкретний злочин, передбачений однією зі статей (236-244, 251-253, 255-270, 274, 275, 305-327 КК), не можна одночасно не з'ясувати питання про кваліфікацію злочину.

Загальні положення і принципи кваліфікації, що мають значення для будь-якого виду злочинів та визначають підстави і порядок вибору статей кримінального закону, які потрібно застосувати, найбільш повно вперше розроблені В.Н. Кудрявцевим [1]. Однак вирішення цієї проблеми зводилось до упорядкування самого процесу кваліфікації (за ознаками об'єкта [2]), визначення її можливих форм і принципів або мало установчий характер і тому вимагало ретельного тлумачення [3].

У кримінально-правовій літературі термін «кваліфікація» використовується у двох основних значеннях: 1) як одночасна правова оцінка скоєного, яка полягає у виборі відповідної норми і фіксації прийнятого рішення в офіційному юридичному акті правоохоронних (судових, слідчих і прокурорських) органів; 2) як процес, направлений на встановлення юридичної природи скоєного злочину.

Кваліфікацію можна визначити і дещо інакше - як встановлення ознак складу злочину, передбаченого кримінальним законом, у дії (бездіяльності) особи і констатацію тотожності ознак скоєного діяння складу відповідного злочину. Це - дві сторони одного і того ж явища: формування висновку, що діяння конкретної особи суспільно небезпечним і протиправним, і визначення того, в чому воно конкретно полягає (яка норма закону ним порушена) [4].

«Якщо дивитись на кваліфікацію як на завершальну стадію застосування кримінально-правової норми, передумовою чого є скоєння конкретного діяння, яке вимагає юридичної оцінки скоєного, то говорити при цьому про те, що обтяжуючі вину обставини є кваліфікованими або кваліфікуючими ознаками, на наш погляд, не є виправданим. Тому що такими, можуть бути лише різні злочини, скоювані одними або декількома особами (організованою групою або за попереднім зговором групою осіб), об'єднаними одним умислом або ж злочинною діяльністю» [5].

«Різні ж злочини, скоювані ними або одночасно, або з розривом у часі, мають деякі загальні риси, схожість. Тому при кваліфікації злочину важливо простежити залежність між кожною фізичною ознакою і суттєвою ознакою складу, яка визначається першою (відповідає їй), маючи при цьому на увазі, що окремий елемент і навіть ознака складу можуть визначатися не однією, а декількома фактичними ознаками одночасно або відноситись і до об'єктивної, і до суб'єктивної сторони (використовуватись для їхньої характеристики або безпосередньо розкривати їхній зміст), що зайвий раз підкреслює умовність виділення як відомих чотирьох елементів складу, так і в цілому його самого» [6].

Усі фактичні обставини, які встановлюються у справі (справах), повинні розглядатись у взаємозв'язку. Проте для правильної кваліфікації в кожному конкретному випадку необхідно чітко уявляти їхню дійсну роль і значення. Якщо не дотримуватись цієї вимоги, то може статися, що основний предмет доказування - склад злочину - не буде встановлений узагалі або зібрані дані виявляться недостатніми для відповідного висновку.

Помилкові висновки відносно кваліфікації частіше трапляються при застосуванні бланкетних норм, які містять ознаки, котрі постійно змінюються, що характерно, зокрема, для кваліфікації злочинів, які пов'язані з різними порушеннями правил, інструкцій тощо, забезпечуючи загальну безпеку, коли нерідко не з'ясовується, які конкретно правила порушені звинувачуваним, які зміни вносились у них, недостатньо досліджуються причинні залежності між допущеними порушеннями і злочинним результатом (суспільно небезпечним наслідком), який настав, має місце неправильне тлумачення правил тощо.

Необхідно особливо підкреслити, що розподіл ознак складу злочину у вказаних значеннях має, скоріш, орієнтовний характер.

В юридичній літературі давно відзначалось, що для правильної кваліфікації «вирішальне значення має не тільки встановлення фактичних обставин, але і розподіл саме тих фактів, яким притаманні об'єктивно визначені, передбачені законом правові ознаки, конкретизація таких ознак» [7].

«Кваліфікація злочину - складний пізнавальний процес, сутність якого полягає у відображенні у свідомості особи, яка застосовує закон, об'єктивно існуючої події злочину. При цьому здійснюється перехід від одного знання (початкового) до іншого - висновку. Як початкове виступає знання, отримане в результаті аналізу фактичних обставин скоєння злочину і змісту кримінально-правової норми, яка передбачає відповідальність за нього. Висновком є сама кваліфікація в вигляді встановлення в скоєному складу злочину, і судження про це.

Правильність кваліфікації забезпечується повнотою дослідження фактичної сторони скоєного і визначенням правової значимості встановлених обставин (чи містять вони ознаки злочину і якого саме). Причому юридична оцінка встановлених фактів не тільки не відокремлена від визнання їх співвідношення з досліджуваного подією злочину, але і повинна співпадати з фактичною оцінкою самих обставин, їх достовірністю і доказовістю. В іншому випадку твердження про кваліфікуючі ознаки складу злочину може бути помилковим, як це прийнято узагалі» [8].

У теорії і на практиці викликають ускладнення питання, які стосуються кваліфікуючих злочин обставин і класифікуючих їх (за тяжкістю скоєного діяння). Це відбувається тоді, коли кваліфікуючі обставини і класифікуючі ознаки ототожнюються. Так, С.А. Тарарухін, виділяючи кваліфікований вид перевищення влади або службових

повноважень, поняттям насилля, як обтяжувальної обставини, охоплює незаконне позбавлення волі, і це, безсумнівно, не кваліфікуючі обставини, віднесення, наприклад, легких тілесних ушкоджень без обтяжувальних обставин, середньої тяжкості тілесних ушкоджень, а також необережного вбивства [9] не до класифікуючих ознак, а до кваліфікуючих обставин, на наш погляд, є дуже спірним. Створене положення ускладнює існуючу проблему кваліфікації злочинів. Початкові принципи теорії кримінального права говорять, що класифікація злочинів - це поділ усіх злочинів на певні групи залежно від характеру і ступеня громадської небезпеки.

Якщо подивитись на існуюче становище через історичну призму, то слід нагадати, що КК 1922 р. відповідно до прийнятої ним характеристики матеріальної ознаки злочину походив з класифікації злочинів за їх класовою небезпекою.

У відповідності з основними началами 1924 р., а слід за ними й республіканськими КК 1926-1935 рр., злочини поділялись на дві великі групи: 1) злочини, спрямовані проти встановлених робітничо-селянською владою основ нового правопорядку, або визнані найбільш небезпечними; 2) усі інші. У статтях КК першої групи злочинів санкції конструювались із зазначенням мінімального покарання, розрізняли такі ж категорії злочинів.

Основи кримінального законодавства 1958 р. спершу класифікації злочинів не давали. Український КК 1960 р. також не передбачав окремої норми про класифікацію злочинів. Проте, в ст. 51 КК, що передбачає звільнення від покарання з передачею справи в товариський суд, зазначалось про «малозначні злочини». У ст. 52 КК (про звільнення від покарання в зв'язку з передачею винного на поруки) говорилося про «злочини, які не становлять великої громадської небезпеки».

У 1970 р. в Основи була введена ст. 7¹, в якій містилось поняття тяжкого злочину, яким визнавались умисні діяння, що становлять підвищену громадську небезпеку. Вичерпний перелік містився в цій статті. Критерієм включення в число тяжких злочинів послужили характер і ступінь їх громадської небезпеки. У цю статтю ввійшли всі особливо небезпечні державні злочини, бандитизм, дії, що дезорганізують роботу виправно-трудоустанов, масові заворушення, умисне вбивство, розбій, об'єкти яких особливо цінні і визначають характер небезпеки цих злочинів: розкрадання, грабежі, крадіжки тощо ввійшли в категорію тяжких внаслідок підвищеного ступеня їх громадської небезпеки.

Всесоюзний закон 1977р. (ч. 3 ст. 43 Основ) встановив, що особа, котра скоїла злочин, що не становить великої суспільної небезпеки, може бути звільнена від кримінальної відповідальності, якщо буде визнано, що її виправлення і перевиховання можливе без використання кримінального покарання. Таким чином, була виділена нова класифікаційна група злочинів - злочини, що не становлять великої громадської небезпеки. До неї ввійшли злочини, які до цього називались малозначними, і частково злочини, які не становлять великої громадської небезпеки. У цій групі виділені злочини, які не становлять великої громадської небезпеки, а

санкція норм передбачає покарання за їх скоєння не більше як один рік позбавлення волі. Покарання за ці злочини могло бути замінене судом (або суддею) адміністративною відповідальністю у вигляді штрафу, арешту, виправних робіт. У КК України близько 80 статей з санкціями до одного року позбавлення волі.

У ч. 1 ст. 12 КК України визначається класифікація злочинів: «Залежно від ступеня тяжкості,» вчинених злочинів, з їх подальшим розподілом на чотири ступені: «невеликої тяжкості, середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі».

Таким чином, класифікація злочинів у чинному українському кримінальному законодавстві така: 1) невеликої тяжкості; 2) середньої тяжкості злочини; 3) тяжкі; та 4) особливо тяжкі; 5) всі інші, котрі не ввійшли в чотири виділені законодавцем групи, малозначні і ті, які не представляють великої суспільної небезпеки.

«Класифікацію злочинів у кримінальному законодавстві ще не завершено. Незважаючи на те, що в КК України вперше з'явилась єдина норма про класифікацію злочинів, але у законі до цього часу не дається розгорнутого поняття малозначних злочинів, злочинів що не становлять великої суспільної небезпеки. Не виділені інші злочини, які не становлять великої громадської небезпеки» [10].

«Проведене нами дослідження виявило, що існує прихована часом (створена багато років назад) колізія в класифікації злочинів і відмежуванні класифікації від кваліфікації кваліфікованих злочинів. Кваліфікуючі ознаки, котрі отримали таке визначення в теорії кримінального права, не є такими, оскільки в такому випадку законодавець просто враховує можливі варіанти настання шкідливих наслідків (наприклад, «якщо це порушення створило небезпеку загибелі людей або настання інших тяжких наслідків,» «ті самі діяння... якщо вони спричинили загибель людей або інші тяжкі наслідки», (ст. 267 КК), аналогічним є підхід до інших складів досліджуваних нами складів злочинів).

Кваліфікованими склади можуть бути (і повинні бути) лише тоді, коли скоєне повинне, але не кваліфікується за сукупністю частин однієї статті, а також при сукупності різних злочинів, і найголовніше в такому кваліфікованому злочині, це те, що покарання повинно підсумовуватися шляхом повного складання всіх покарань, передбачених різними статтями, в одне загальне покарання, без поглинання меншого більшим. Це, на наш погляд, буде логічним завершенням для випадку кваліфікованого злочину. Зазначена обставина і є такою, яка відмежовує кваліфікований вид злочину від класифікованого. У наш час переплутується класифікація з кваліфікацією, що є очевидним фактом, який можна проілюструвати на ст. 238 або ж ст. 320 КК («Приховування або перекручення відомостей про екологічний стан захворюваності населення» і «Порушення встановлених правил обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів»), де в частинах 2

передбачене покарання більше, ніж у перших частинах (в інших статтях, які мають три частини, у частинах третіх передбачено ще більше покарання, ніж в інших), що і є наочним прикладом класифікації злочинів за їхньою тяжкістю скоєного злочину, а не кваліфікації, тобто кваліфікацією кваліфікації.

Така нечіткість виникла через просте упущення критеріїв існуючої системи класифікації злочинів у КК, яка, без сумніву, також у повному обсязі повинна була перейти і на окремо взяті склади злочинів, іншими словами, на внутрішньостатейне - дотримуючись тієї ж системи між санкціями (яка здебільшого збереглася), але чомусь стала називатись кваліфікуючими обставинами (кваліфікуючим видом), а не класифікуючими ознаками. Це призвело до того, що класифікований злочин і кваліфікований злились в одне, штучно з'єднане поняття, яке отримало офіційне тлумачення» [11], надане універсальним довідником – «Юридичним енциклопедичним словником». Кваліфікований злочин (кваліфікований вид злочину) там визначається як «злочин, який має декілька прямо передбачених відповідною статтею Особливої частини КК ознак (обтяжувальних обставин), які вказують на підвищену громадську небезпеку цього злочину порівняно з некваліфікованим (простим) видом того ж злочину» [12]. І так ці обставини називаються кваліфікуючими, правда, вони відмежовуються від "обтяжувальних обставин, які (як відомо - О.Л.) не впливають на кваліфікацію злочину і враховуються лише при виборі виду і міри покарання".

Кваліфікуючі обставини чомусь наділяються необмеженими властивостями і «можуть відноситись до будь-якої ознаки, що характеризує злочин, до предмету посягання (особливі властивості предмета), до потерпілого (особливі ознаки потерпілого), до характеристики наслідків злочину (великий розмір завданих збитків, тяжкі наслідки та ін.), до способу скоєння злочину (небезпечний для життя багатьох людей, зухвалість та ін.), до часу, місця і обстановки скоєння злочину (наприклад, військовий час), до суб'єкта злочину (наявність судимості, рецидивіст, організована група тощо), до суб'єктивної сторони злочину (особливий мотив і мета)» [13].

У той час як за скоєння як класифікованого, так і кваліфікованого злочину закон передбачає більш суворіше покарання, ніж за просте, із наведеного тлумачення видно, що обтяжуючі відповідальність обставини не є кваліфікуючими і це твердження суперечить цьому ж тлумаченню. Та і не дивно, і не тільки тому, що воно відноситься і повинне відноситись до кваліфікуючих обставин, які неможливо, навіть, при великому бажанні, ототожнити з кваліфікуючими. Подібні змішування призводять до колізій, які існують в наш час у теорії кримінального права і відображаються на практичному застосуванні статей КК правоохоронними органами (про що ми говорили раніше) [14].

Висновки. Підсумовуючи розглянуте, необхідно зазначити, що твердження про те, що обтяжуючі вина обставини є кваліфікованими або

кваліфікуючими ознаками, не є виправданим:

1. Помилкові висновки щодо кваліфікації частіше трапляються при застосуванні бланкетних норм, які містять ознаки, котрі постійно змінюються, для кваліфікації злочинів, які пов'язані з різними порушеннями правил, інструкцій тощо, що забезпечують загальну безпеку, коли нерідко не з'ясовується, які конкретно правила порушені звинувачуваним, які зміни вносились у них, недостатньо досліджуються причинні залежності між допущеними порушеннями і злочинним результатом (суспільно небезпечним наслідком), який настав, має місце неправильне тлумачення правил тощо;

2. У теорії і на практиці викликають ускладнення питання, які стосуються кваліфікуючих злочин обставин і класифікуючих їх (за тяжкістю скоєного діяння). Це відбувається тоді, коли кваліфікуючі обставини і класифікуючі ознаки ототожнюються. Створене положення ускладнює існуючу проблему кваліфікації злочинів. Початкові принципи теорії кримінального права говорять, що "класифікація злочинів - це поділ усіх злочинів на певні групи залежно від характеру і ступеня громадської небезпеки. Іншими словами, термін «класифікація злочинів» припускає розподіл їх за ступенем тяжкості скоєного діяння;

3. Класифікація діянь, визначених законодавцем у чинному КК, за ступенем тяжкості вчинених злочинів має такий вигляд: першими стоять злочини: невеликої тяжкості, другими - середньої тяжкості, третіми - тяжкі; особливо тяжкі, знаходяться на четвертому місці в КК, до п'ятої групи, як впливає з аналізу норм кримінального законодавства, входять усі інші, котрі не ввійшли в чотири виділені законодавцем групи - малозначні і ті, які не представляють великої суспільної і громадської небезпеки;

4. Існує прихована часом колізія в класифікації злочинів і відмежуванні класифікації від кваліфікації і кваліфікованих злочинів. Кваліфікуючі ознаки, котрі отримали таке визначення в теорії кримінального права, не є такими, оскільки в такому випадку законодавець просто враховує можливі варіанти настання шкідливих наслідків;

5. Кваліфікованими склади необхідно вважати лише тоді, коли скоєне повинне кваліфікуватися за сукупністю різних частин однієї статті, але не кваліфікується так, і при сукупності злочинів покарання повинне підсумовуватися шляхом повного складання всіх покарань, передбачених різними статтями, в одне загальне покарання, без поглинання меншого більшим;

6. На сьогодні переплутується класифікація з кваліфікацією, класифікований злочин і кваліфікований злились в одне, штучно з'єднане поняття, яке отримало офіційне тлумачення як кваліфікований злочин;

7. Кваліфіковані види злочинів - це кваліфікація декількох злочинів, які об'єднані однією метою і мотивами і застосовуються до винного (винних) за сукупністю скоєних злочинів - двох або більше, або за

сукупністю частин однієї статті (кожний з яких проходить свою окрему стадію кваліфікації); з подальшим і обов'язковим, повним складанням усіх строків покарань за різними статтями (частинами статті) - в одне загальне покарання, без поглинання меншого більшим;

8. Класифікація злочину - це кваліфікація одного виду злочину за ступенем зростання його тяжкості всередині однієї статті (за виключенням випадків їх сукупності), по зростаючій від однієї диспозиції до наступної, яка відображає більш тяжке діяння, ніж висвітлене в попередній диспозиції цієї ж статті, за скоєння якого передбачається суворіше покарання, ніж встановлене в попередній диспозиції конкретно взятої статті» [15].

Іншими словами, запропоновані нами заходи спрямовані на переосмислення теоретичного змісту і відповідне відмежування класифікованих складів злочинів від кваліфікованих, що сприятиме конкретизації кваліфікації і класифікації злочинів.

Використані джерела:

1. Див.: Кудрявцев В.Н. Общая теория квалификации преступлений : Учебное пособие / В.Н Кудрявцев. – М., 1972. - С. 18; Коржанський М.Й. Концепція розвитку законодавства України / М.Й. Коржанський // Матеріали науково-практичної конференції, травень 1996 р. - К., 1996. – С. 378-381.
2. Див.: Куринов Б.А. Научные основы квалификации преступлений : Учебное пособие / Б.А. Куринов. – М., 1984. – С. 5.
3. Див.: Тарарухин С.А. Квалификация преступлений в судебной и следственной практике./ С.А Тарарухин - К.: Юрінком, 1995.- С.8.
4. Там само. – С. 8, 20.
5. Литвин О.П. Кримінально-правова охорона громадської безпеки і народнього здоров'я : Монографія / О.П. Литвин. - К. : РВВ КІВС, ВКФ "Сатсанга", 1998.-С. 248.
6. Литвин О.П. Злочини проти екологічної й громадської безпеки та безпеки здоров'я населення / О.П. Литвин // Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів – Черкаси : Східноєвропейський університет економіки і менеджменту, 2004. - С. 339.
7. Див.: Тарарухин С.А. Квалификация преступлений в судебной и следственной практике./ С.А. Тарарухин - К.: Юрінком, 1995. – С.8, 20.
8. Литвин О.П. Кримінально-правова охорона громадської безпеки і народнього здоров'я. / О.П. Литвин // Монографія.- К.: РВВ КІВС, ВКФ "Сатсанга," 1998.-С.249
9. Див.: Шляпочников А.С. Толкование уголовного закона.- М., 1960.- С.45.
10. Литвин О.П. Кримінально-правова охорона громадської безпеки і народнього здоров'я : Монографія / О.П Литвин.- К.: РВВ КІВС, ВКФ "Сатсанга", 1998. – С.251.
11. Литвин О.П. Злочини проти екологічної й громадської безпеки та безпеки здоров'я населення / О.П. Литвин // Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів – Черкаси : Східноєвропейський університет економіки і менеджменту, 2004. – С. 342, 343.
12. Див.: Юридический энциклопедический словарь. - М. : Советская энциклопедия, 1991. – С. 135.
13. Уголовное право УССР. Общая часть.- К.: Вища школа, 1984.- С.59; Див.: Бажанов М.І., Баулін Ю.В. та ін. Кримінальне право України. Загальна частина. – Харків : Право, 1997. – С. 55, 56.

14. Див. детальн.: Литвин О.П. Кримінально-правова охорона громадської безпеки і народного здоров'я : Монографія / О.П. Литвин. – К. : РВВ КІВС, ВКФ “Сатсанга” 1998. – С.252, 253.
15. Литвин О.П. Кримінально-правова охорона екологічної й громадської безпеки та безпеки здоров'я населення України: Монографія. / О.П. Литвин. – К. : Видавничий центр «Просвіта», 2008. – С. 421, 422.

Рецензент: д.ю.н., професор Осадчий В.І.

УДК 343.9

Скригонюк М.І.,

к.ю.н., доцент кафедри криміналістики
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ПЛЕБСОЛОГІЧНИЙ ВИМІР ФЕНОМЕНУ «П'ЯТИХВИЛИННОЇ СЕНСАЦІЇ»

У статті в плебсологічному аспекті досліджуються теоретико-практичні питання впливу на людські маси новітньої піар-технології телевізійних сюжетів, що сформатовані на основі феномену "п'ятихвилинної сенсації".

В статье в плебсологическом аспекте исследуются теоретико-практические вопросы влияния на человеческие массы новейшей пиар-технологии телевизионных сюжетов, которая создана на основе феномена «пятиминутной сенсации».

The article in plebsological aspect studied theoretical and practical issues of human impact on the mass of the latest PR technology television spots that formatted based on the phenomenon of "five minutes sensations".

Постановка проблеми. Нині в Українському масовому суспільстві як на теренах пострадянського простору взагалі, досить активно функціонує феномен «п'ятихвилинної сенсації» (лат. *sensation* – відчуття) – сильного, приголомшливого враження, яке справляє на емоційну сферу майже кожного телеглядача як людини, а відповідно, і громадськості певна соціальна подія, що зведена тележурналістами у форму художньо-документального сюжету та інтерпретується у кшталті підтвердженої версії їхнього розслідування. Водночас істинний плебсологічний вимір сутності короткометражних телевізійних сюжетів, створених на базі феномену «п'ятихвилинної сенсації», може бути визначений завдяки з'ясуванню його головної професійної мети. А такою, як вважають високопрофесійні тележурналісти, є миттєве донесення до уваги суспільства достовірних відомостей щодо проблем незахищеності природи, а також прав і свобод людини і громадянина від суспільства і держави. До даної сфери проблем слід віднести питання: боротьби з корупцією, хабарництвом, незаконним обігом наркотичних засобів, а також торгівлею людьми, кіберзлочинністю і т.д. Зазначена тематика в даний час